

Chuyện Vợ Chồng

Ngô Sỹ Hân

Lúc mới qua nhờ cô Thu nhận viên xã hội giới thiệu, tôi đi làm cái hãng Powerlines này trước. Lỡ thầy lỡ thợ thì chỉ làm công việc tay chân vì cái nghề giáo sư dạy giờ và kèm trẻ tại tư gia không có đất dụng võ. Thấy công việc cũng không lấy gì nặng nhọc tôi bèn giới thiệu hai vợ chồng bác Tư vô. Cũng như tôi và nhiều người mới qua Mỹ, với hai bàn tay trắng hai vợ chồng bác Tư lo làm không biết mệt; thậm chí không bao giờ trả lời nô khi đốc công hỏi có muốn làm thêm ngày nghỉ hay không.

Những lúc cuối tuần rảnh rang hài lòng nhìn căn nhà khang trang, bác gái nói với bác trai:

- Nếu còn ở bên ấy thì không biết mình sống ra sao nữa!
- Làm sao sống được. Hồi đó người ta nói tụi nó chủ trương bản cùng hóa nhơn dân mà mình đâu có tin.

Bác Tư nghĩ tại họ - nhứt là dân Bắc kỳ - ghét cộng sản mà tuyên truyền quá đáng như vậy.

- Dân có nghèo nàn dốt nát họ mới cai trị được. - Tôi nói xen vô.

Hình như bác mới biết có sự hiện diện của tôi bèn quay sang hỏi:

- Mày còn hút thuốc hôn?"
- Tui nghỉ mấy tháng nay rồi. Coi vậy mà khó, phải đi châm cứu mới bỏ được."

Bác Tư gái cảm râm:

- Ông này hút suốt."
- Người ta nói vừa hút thuốc vừa uống rượu vừa đánh bài thì thọ chín mươi ba tuổi - bác Tư cười.
- Nhưng anh không uống rượu và hông biết đánh bài chắc sống chưa tới chín mươi ba đâu.
- Ông cẩn thận, không lại chết sớm.- Bác gái cảnh cáo.
- Chết sớm hông sợ mà sợ em có chồng khác, - bác trai cười nhìn bác gái. - Mà hông chừng chắm ai đó rồi. Thấy thường xuyên lên coi các trang tìm bạn bốn phương Uyên Huỳnh Cuộc Sống Mỹ, Kết Bạn Bốn Phương, Bạn Muốn Hẹn Hò, Đi Tìm Một Nửa Trái Tim,... trên Facebook và Youtube hoài hoài.
- Mấy trang đó nói gì? Tôi thắc mắc.
- Đại khái là tìm bạn bốn phương nhưng nó thâu video clip rồi đưa lên Facebook hay Youtube. Mình tự khai thân thế sự nghiệp, thích cái gì, muốn tìm người như thế nào... Người chủ channel - thí dụ Cô Uyên Huỳnh - lựa xem hai người nam nữ thích hợp nhau mới hẹn lên nói chuyện trực tiếp - trực tiếp trên đài chớ chưa phải gặp nhau ngoài đời. Lần đầu nếu không thích thì bái-bai. Còn nếu kết nhau thì chủ trang đó cho số điện thoại để hai người tự liên lạc và tự biên tự diễn màn kể tiếp.
- Tìm bạn bốn phương kiểu tân thời - tôi khen. "Hồi đó đợi thư từ qua lại lâu lắc vì còn phải qua tòa soạn báo kết nối. Bây giờ thời đại 4.0 mà!"

Bác Tư trai tiếp:

- Thí dụ điển hình như tao là một người đàn ông thì viết như vậy: Đàn ông độc thân ở Mỹ bảy mươi tuổi đã về hưu có nhà cửa và con cái đã lớn ở riêng muốn tìm một người phụ nữ cùng thế hệ để vui sống tuổi già. - Ông nhìn bác Tư gái, nói tiếp, - Còn nếu như là phụ nữ thì nói như thế này: Phụ nữ U-60 khá nhan sắc đã thành đạt ở Mỹ có gia sản muốn về Việt Nam làm ăn sẽ ly dị vì chán sống với ông già nhà quê muốn tìm một người thanh niên yêu đời càng trẻ càng tốt.
- Rảnh thì lên xem cho vui thôi. Từng tuổi này rồi, lấy ai nữa, ai thèm lấy - bác gái cười giả lả, nói thêm. - Ngoài cái mùi thuốc lá hôi hám không chịu nổi, còn... còn..., thôi, không nói nữa.

Bác trai hiểu và tôi cũng hiểu. Nhiều lần bác trai tâm sự về chuyện này, "*Chuyện tới thì phải tới!*"

Luôn luôn lúc nào bác gái cũng than phiền hết chuyện này "Lúc nào cũng nghĩ ngược lại với số đông" tới chuyện kia "*Đọc cái gì mà đọc ngày đọc đêm!*"

Tôi nhớ tới hình hai con chim đậu không kề nhau trên cành cây ai đăng trên Facebook, một con ngoảnh mặt đi còn con kia thì ngoác mỏ, với chú thích rằng: "*Dầu không biết rành về chim nhưng tôi có thể dễ dàng nhận ra ai là vợ ai là chồng trong bức ảnh này.*"

Tôi đỡ lời,

- Kế ông. Tuổi già có niềm vui riêng. Chớ bác biểu ông làm gì nữa?
- Ông ích kỷ, chỉ lo mình ông ấy thôi!

Quay trở lại cái vụ làm ăn, bác gái nghĩ chạy chọt luồng lách cũng không đến nỗi nào:

- Coi thể chứ trong xã hội ấy mình khôn cũng sống được

Bác trai có vẻ không hài lòng

- Khôn như em thì có được bao nhiêu người?
- Trước đây trong khi anh đi cải tạo và cả nước bữa đói bữa no em đâu để tụi nhỏ ăn bo bo.

Bác gái tự hào vì bác có người thân từ miền ngoài vô.

Gặp cơ hội mới, được một thời gian có nhà có cửa dư giả thoải mái thì bác gái mở tiệm neo, mới đầu một tiệm rồi hai tiệm rồi ba tiệm. Sau khi có tiền rủng rỉnh bà rủ ông về bến chơi, "*chớ bên này buồn quá!*" Bà buồn vì tiếng Anh của bà chấp chờn và hầu như không có bạn bè.

Bác Tư trai bác ra:

- Mình đi tị nạn chánh trị mà về cái gì?
- Thiếu gì sĩ quan đi đầy rẫy có sao đâu. Tướng Nguyễn Cao Kỳ còn về.
- Cha con ông đó mà nói làm gì nữa? Tại vì họ mau quên.
- Lâu quá rồi nhớ làm chi cho mệt đầu.
- Phải nhớ mình bị cướp nước cướp nhà. Nhớ để căm thù chớ!

Bác Tư gái cười không biết bác đùa hay nói thiệt:

- Nói cho cùng cũng nhờ Việt cộng mình mới được sang Mỹ.
- Đừng ăn nói vô duyên như vậy!

Bác trai nổi giận muốn nói một câu nặng lời nhưng kịp dần xuống.

- Chứ không phải sao? - Bà cố cãi.
- Sống hồng nổi với cộng sản mình mới bỏ xứ ra đi.
- Nếu không, đời nào mình đi được! - Bà cố vớt vát.

Bác Tư gái sống ở Mỹ nhưng lòng lúc nào cũng mơ về Việt Nam chơi vì lúc nhỏ nghèo khổ chưa có dịp hưởng thụ. Bác trai cũng nhớ quê hương không lúc nào nguôi. Bác nhớ cái áp Phước Hưng mùa gặt lúa. Bác nhớ con đường đất ướt sương mỗi sáng đi học tới nhà thẳng Ái con Thận chị bảy Hà qua cầu Ông Bộ tới cầu Ông Tánh có người đón mua hột gà mẹ cho làm quà đi học. Bác nhớ cái chợ Rạch Kiến bán bông vạn thọ mùa Tết. Bác nhớ những buổi tối ngồi canh nồi bánh tét với lũ em mà bây giờ đũa còn đũa mất. Nhưng mỗi người nghĩ một cách khác.

Vì bác Tư trai không đi, bác gái về một mình, "Cơ hội bằng vàng." Nhiều lúc tôi nghĩ có khi nào bác gái rủ bác trai là mời lời theo kiểu người miền ngoài không. Người bên Việt Nam kể bác Tư gái hỏi đó nghèo chẳng quen ánh đèn sân khấu cũng không từng biết cao lương mỹ vị. Bây giờ Việt kiều nhờ dao kéo trông trẻ ra, bác sống như chưa bao giờ được sống. Các nhà nghiên cứu khoa học nói ở cái tuổi này thì rõ ràng người đàn bà đã qua cái tuổi hồi xuân rồi nhưng bác Tư gái lại khác. Ở bến cả tháng chớ thật ra về dưới quê Mộc Hóa thăm bà chị Hai chừng vài ngày; ngoài ra toàn chơi ở Sài Gòn. Bác tạm trú trong khách sạn bốn năm sao với một người thầy dạy nhảy đầm. Thầy Minh đề nghị:

- Thời gian tới em bảo năn anh sang Mỹ nhé.
- Anh qua đây làm gì? - Bác Tư hỏi ngay.
- Người ta lóí bên đây dễ kiếm tiền lắm mà.
- Đúng là dễ kiếm tiền nhưng cực lắm mà không vui đâu, nhất là mình không biết tiếng.

Bác lại khuyên người tình:

- Để em về đây mua nhà và làm ăn luôn đi. Bây giờ đang có nhiều dự án xây chung cư lắm.
- Em lóí thế cũng có ní. Mua vài căn hộ cho người lước ngoài thuê, - Thầy Minh hào hứng đáp.- Giờ Việt kiều về đầu tư nhiều lắm, ngân hàng, hãng xưởng, hộp đêm, và cả nhà hàng nữa.

Nhắc tới nhà hàng, bác Tư gái cảm thấy hơi đói, liền hỏi:

- Anh làm việc ở đây lâu có biết chỗ nào ăn ngon không?
- Có tiệm cơm tấm ngon lắm: Cơm tấm Long Xuyên.
- Anh ăn được món Nam Kỳ sao?
- Giờ người Lam họ nằm cũng ngon mà, -Thầy Minh cười đưa cho bà Tư coi tờ quảng cáo. - Đây, Thành Trí, cơm tấm Long Xuyên.

Phía dưới quảng cáo còn ghi thêm hai hàng "Phá nấu 30k/100g và Da lợn kho 10k/100g."

Bác Tư đọc xong phê bình:

- Quảng cáo gì mà viết cứ như nói ngọng thế

Thầy Minh hơi ngượng, lảng tránh:

- Thôi, mình đi nhé.

Sau đó hai người ra tới chiếc xe thể thao màu cánh gián. Thầy Minh mở cửa bên phải cho bác Tư, khoe:

- Chiếc này 25 tỉ đấy!
- Hiệu gì mà đắt thế? - Bà Tư ngạc nhiên hỏi.
- **Lamborghini Urus.** Ở Việt Nam không nhiều người có đâu.
- Em sang Mỹ bao lâu rồi mà chưa từng thấy chiếc này.

Thay vì tới tiệm Cơm tấm Thành Trí, Thầy Minh đưa bác Tư đến Nhà hàng La Villa French Restaurant ở Quận Nhì, nổi tiếng với ẩm thực Pháp cao cấp và không gian biệt thự lãng mạn. Hai người cùng thưởng thức đặc sản Pháp cả thêm rượu vang, ra dáng những người sành điệu. Dùng bữa xong, hóa đơn tính tiền là sáu triệu năm trăm năm mươi ngàn đồng - dĩ nhiên không phải Thầy Minh trả. Bác Tư gái đưa sáu triệu sáu vừa cười bảo:

- Thôi, khỏi thôi. Giữ luôn đi uống cà-phê.

Về Mỹ chẳng bao lâu bà lại muốn về bên nữa,

- Bây giờ tụi nó tiến bộ lắm chứ không phải như hồi Bảy Lăm đâu. Văn minh còn hơn bên này nữa. Làm ăn thì nhân công rẻ rề.

Ông chồng khuyên:

- Làm ăn thì ở đây làm ăn cũng được chớ về bên làm chi?
- Ở bên ấy dễ làm ăn lắm nhất là có người đỡ đầu.
- Em coi chừng bị người ta xí gạt đó. Còn nếu không thì bị đê đầu lấy tiền. Nhan nhân các đại gia bị lột sạch còn bị ở tù nữa. Hết Nguyễn Phương Hằng tới Trương Mỹ Lan đến Nguyễn Thị Như Loan hay cái gì Loan mẹ của thằng Cường đô-la đó, rồi sẽ còn dài dài nữa.
- Tôi không lừa người ta thì thôi chứ ai lừa được tôi! - Bác Tư gái rất tự tin, nghĩ tới người tình làm cán bộ chánh quyền.
- Để rồi em coi. Chừng nào bị tịch thu hết mới sáng mắt!

Ngẫm nghĩ một lát, bác Tư tiếp,

- Em nên nhớ câu chuyện này những người làm ăn bên bên thường nói: *‘Thứ nhứt hậu duệ, thứ nhì quan hệ, thứ ba tiền tệ.’*

Nhưng bác Tư gái bỏ ngoài tai. Lần trước về bác Tư gái bung tiền giúp đỡ người nghèo vì “thấy tội quá!” Bác trai nói đó là do nhà nước cố tình như vậy “để họ phải tắt bật lo cơm áo gạo tiền, việc gì em phải lo? Trị bệnh là trị tận gốc chớ sao lo cái ngọn?” Lần này trước khi đi bác Tư gái gởi tiền về đặng mua chim phóng sanh. Bác Tư trai giải thích:

- Phóng sanh là thấy con vật bị bắt mình mua thả cho nó về môi trường sống của nó mới đúng ý nghĩa phóng sanh chớ đâu phải vậy.
- Phải nhờ thầy làm lễ mới thiêng, - bác gái nói. - Phải tụng kinh giải thoát cho chúng.
- Lại nhờ mấy thằng thầy chùa lừa quốc doanh! Chim nó đang ở ngoài rừng bắt đem bán nhốt mấy ngày rồi thả mà gọi là phóng sanh? Vậy là ác lắm, em biết hôn?
- Kệ tôi. Ai cũng làm thế cả, - bác gái khư khư vì bác tu theo kiểu Đạo-Đời đồng hành cùng xã hội chủ nghĩa!

Thiệt sự thì bác Tư trai cũng đã chán ngán cái cảnh vợ chồng như sao hôm sao mai, không cùng nhìn về một hướng như hồi mới yêu nhau mà lại nhìn nhau bằng ánh mắt chiều hôm tắt lửa. Bác Tư gái chán cuộc sống đơn điệu ngày này qua ngày khác từ mấy năm nay. Sáng đi coi tiệm neo, trưa ăn cơm chỉ, chiều tối mua cơm tiệm trước khi về nhà. Tắm rửa. Đem tiền. Coi phim. Ngủ đồng sàng dị mộng. Chẳng lẽ gặp mặt chồng không chào một tiếng không nói một câu trong khi sống với phi công trẻ hạnh phúc và sống động hơn.

- Anh ạ, hay là mình chia tay đi. - Bác gái đề nghị.

Bác trai đã trở thành triết gia không nhìn bà, đáp ứng ngay

- Thà vậy tốt cho cả hai.

Kết quả của ca thuận tình ly hôn này là ông vẫn ở nhà cũ. Bác Tư trai có vẻ an phận tuổi già sống với số tiền hưu và một ít tiền để dành, lúc nào có dư thì tặng cho cựu quân nhân và thương phế binh. Trái lại, bác gái vẫn còn năng động. Bác thích cái thân thể cường tráng và nhớ anh thầy diu bước trên sàn nhảy đầy ánh đèn màu mà từ ngày lấy bác trai tới giờ bác đâu được hưởng. Bác Tư gái bán mấy cái tiệm neo ôm tiền về Việt Nam mua nhà cho hai người ở và làm ăn.

Được tin nhà cầm quyền bứt đèn xanh chiếu dụ người Việt hải ngoại đem tài sản và tri thức về xây dựng đất nước, bà xin giấy chiếu khán nhập cảnh năm năm cho tiện. Từ đấy, bác Tư gái đi đi về về như đi chợ, “công dân Mỹ rồi.” Lúc muốn bác chỉ cần mua vé máy bay là đi. Trong thời gian du lịch ăn hưởng bên bên bác Tư gái trông trẻ ra cỡ mười tuổi. Ai cũng khen “Việt kiều có khác!” Những người có kinh nghiệm tình trường cho

rằng nhờ anh chàng phi công trẻ mà bác Tư gái yêu đời hơn lúc trước sống với ông già ở **chung cư Wexford**. Trong khu chung cư dành riêng cho người cao tuổi này chỉ có hai gia đình người Việt duy nhất mà bác Tư đã về hưu lâu rồi trong khi tôi chưa tới tuổi. Lúc trước thỉnh thoảng cuối tuần hai ông già qua lại uống cà-phê và lâu lâu lại đấu một vài chai cho đỡ mặt chơi. Thú thiệt chẳng những bác trai thôi đâu mà tôi cũng kỳ rơ bác Tư gái. Nhưng từ ngày ông sống độc thân, kể cả ngày thường chiều chiều sau khi đi làm về tôi thường ghé làm bạn nói chuyện chơi cho ông đỡ buồn.

Như mọi khi nhà vắng hoe thiếu hẳn không khí sinh động. Ly cà-phê ông uống xong hồi sáng còn nằm trên bàn. Kế bên là cái tô mì gói ăn xong còn vài cọng và cái muỗng cùng cái đĩa nhựa. Quyển sách Kissinger's Betrayal: How America Lost the Vietnam War của Stephen B. Young, thêm hai cuốn Biển Loạn Miền Trung và Việt-Nam Cộng-Hòa “Cảnh-Sát-Hóa” Quốc-Sách Yếu-Tử của Lê Xuân Nhuận nằm kế bên đang xem dở chừng.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Bác coi ngần này sách?

- Không. Chỉ tìm đọc chỗ nào cần thiết.
- Sao biết cần thiết?
- Chỗ nào mình muốn nghiên cứu là cần thiết, - bác Tư đăm chiêu. - Hóa ra mình bị bán đứng!
- Tui cũng thắc mắc tại sao tui nó đầu hàng mà Mỹ không chấp nhận!
- Có nhiều điều bí mật lắm. Thật khó hiểu!

Thấy nhà đơn chiếc quá, tôi khuyên:

- Bác nên kiếm một người đàn bà, - tôi cười cười nhìn bác thăm dò. - Có chất tươi dầu gì cũng hay hơn.
- Thôi. Kiếm làm con mẹ gì nữa. - Ông bác ngang.
- Có một người phụ nữ hủ hủ cũng vui cửa vui nhà. - Tôi cố kéo nài.
- Vui gì mà vui! - Bác Tư dứt khoát.
- Ít nhất những khi tối lửa tắt đèn, - tôi lại tiếp - Chớ sống cu-ki như vậy nếu lỡ có bề gì không ai hay.
- Tao sống dai lắm, - ông tự tin. - Dòng họ tao ai cũng thọ.
- Nhưng bác sống đơn độc âu sầu chưa chắc thọ được, - tôi nhắc - Nhạc sĩ gì chồng Ca sĩ Nhã Phương đi mấy ngày...
- Nhạc sĩ **Lê Hựu Hà** phải hôn?
- Dạ phải rồi. Ông đi mấy ngày người ta mới biết.
- Mỗi người một số phận, tới số thì đi gặp diêm vương. Có duyên mới gặp nhau, hết duyên thì chia tay. Coi vậy chớ tao đâu có bị quan.
- Bác nói bác sống dai thì đi thêm bước nữa đi, - tôi cười. - Sống độc thân uổng quá!
- Thời này khó kiếm một hồng nhan tri kỷ. - Ông lắc đầu.
- Đàn bà thì có năm bảy kiểu chớ đâu phải ai cũng vậy!
- Kiểu gì rồi thì cũng xem xem!

Trúng đài, bác Tư kể với tôi.

Như mọi ngày, sáng sáng ông ngồi tại cái bàn ấy nhìn ra ngoài lòng băng khuâng nhớ một người như chờ đợi nhưng ông nói với tôi ông “có đợi chờ ai đâu.” Hồi đó bác gái hay than với tôi rằng ông văn nghệ văn gừng tầm lum nhưng theo tôi biết từ ngày chia tay tới giờ ông sống một mình. Thỉnh thoảng - nhưng lâu lắm - một người con mới tạt ngang nói ba điều bốn chuyện rồi đi. Con cái của mấy anh chị đã lên đại học hết, một trăm thứ lo. Thậm chí như chị lớn nhất còn có cháu ngoại đã lên tới lớp Ba rồi.

Một buổi sáng, bác Tư trai đang nhâm nhi ly cà-phê thì có tiếng gõ cửa.

- Ủa, em. Em về hồi nào? - Bác Tư trai ngạc nhiên không ngờ. - Đi bằng gì tới đây?
- Về mấy hôm rồi. Bạn đưa đến. - Bà vừa đáp vừa bước vô nhà.
- Vậy em ở đâu?
- Em thuê chung phòng với một người bạn.

- Em mạnh khỏe hôn?

Bác Tư gái trông có vẻ mệt mỏi chứ không còn khỏe mạnh tươi tắn như lúc trước:

- Khỏe thì vẫn khỏe nhưng không còn được như ngày xưa nữa.
- Dạ, dĩ nhiên rồi. Khỏe theo tuổi tác của mình mà, - ông đồng tình, rồi hỏi tiếp. - Lâu nay em sống sao?

Bà không trả lời ngay, chỉ im lặng nhìn quanh nhà bếp, bàn ăn, rồi tới phòng làm việc của ông. Tất cả vẫn chẳng thay đổi bao nhiêu từ ngày bà ra đi. Bàn thờ Phật vẫn nằm ngay chánh giữa nhà, nay thêm hình song thân của ông và mẹ của bà. Cái bàn thờ kế bên hơi thấp một chút để thờ ông bà tổ tiên lúc trước nay thay vào bằng cái tủ sách. Ngày xưa, ông thường nói với bà:

- Sau khi em qua đời, anh sẽ đưa tất cả tía má lên bàn thờ Phật vì ông Phật là người thầy không thể cao hơn cha mẹ được. Trước khi làm Phật tử, mình đã là con của tía má.

Bà khẽ nhíu mày, giọng đùa cợt:

- Anh chửi loạn hết mấy thầy mà Phật tử gì?
- Anh không chửi lung tung. Anh tu bằng lý trí chứ không phải bằng tình cảm. Anh là Phật tử chánh hiệu có pháp danh đằng hoàng, - ông tự biện minh. - Anh chỉ chửi thầy chùa lừa quốc doanh chứ đâu có chửi các bậc chơn tu.
- Làm sao anh phân biệt giữa thầy chùa quốc doanh với bậc chơn tu?
- Dễ mà chứ đâu có khó gì. Bọn quốc doanh lúc nào cũng kêu gọi cúng dường tức là kinh tài cho đảng của nó và thuyết pháp nhằm nhí tâm bậy để phá đạo và ru ngủ người dân.

Ông triu mền nhìn bà, nhớ lại chuyện bao nhiêu năm trước:

- Mặc dầu hồi xưa mấy chùa chưa có thủ tục làm Lễ Hàng Thuận nhưng tụi mình cũng thường cùng nhau đi chùa Thầy Tám trên đường vô Tân Chánh đó.
- Anh vẫn còn nhớ em à? - Bà khẽ hỏi, ánh mắt dò xét.
- Nhớ chứ sao không nhớ được. Mấy mươi năm tình nghĩa mà quên sao được?

Ông vẫn chau mày như ngày nào, nhẹ nhàng hỏi:

- Em đã uống cà-phê chưa?
- Anh pha cho em một ly đi.

Trong lúc pha cà-phê ông biết bà đứng dậy đi vô trong. Căn phòng của hai ông bà vẫn y nguyên. Cái máy truyền hình và máy coi CD băng nhạc, cả bức hình của mấy đứa con vẫn treo chỗ cũ. Riêng bức ảnh chơn dung của hai ông bà ông đem xuống để trên giường. Chỗ nằm của bà ông vẫn để cái gối xanh màu áo nữ sinh bà thích. Nhìn quanh, bà bồi hồi nhớ về những tháng ngày đã qua. Nhớ lúc bà theo ông vô ở khu gia binh. Nhớ hồi chạy giặc xất bất xang bang. Nhớ khi mới qua Mỹ cả hai vợ chồng đều siêng năng đi làm dành dụm mấy năm trời mới mua được căn nhà này. Bao nhiêu kỷ ức hạnh phúc ủa về khiến lòng bà ghen ngào.

Tủ quần áo của bà vẫn y nguyên những gì còn lại bà không lấy đi khi dọn nhà. Bên ngoài cửa kiếng là hàng bông ly-ly vàng của nhà này bác trai trồng mỗi năm cho bà từ trong phòng nhìn ra coi vui mắt. Qua lối nhỏ dẫn vô xóm trong dọc tường nhà bên kia là một hàng đủ loại hoa: bông lài, mẫu đơn, thược dược, và bông lồng đèn quá thân quen. Bây giờ bác se phòng chỉ được tắm rửa và pha cà-phê chứ không được nấu nướng, cùng lắm là nấu nước sôi cho mì gói. Toàn cơm hàng cháo chợ!

Tự nhiên tới một lúc ma đưa lối quỷ dẫn đường bà rũ bỏ tất cả. Thực ra trong thâm tâm bác biết mà phận đàn bà ần ức không thể ngỏ cùng ai. Bác trai còn biết nhiều hơn nữa. Bác đi chừng một năm hơn nhưng khi trở về có cảm giác như vừa mới đây mà cũng như xa ngàn trùng.

Lúc bác gái trở ra, ông vẫn ngồi nguyên chỗ cũ:

- Cà-phê của em pha xong rồi đây, - bác trai đẩy cái tách về phía bà. Thời gian em sống ở bên ra sao?

Bà không trả lời câu hỏi mà chỉ nhìn ông, khẽ hỏi lại:

- Anh còn yêu em không?
- Anh vẫn yêu em như ngày nào.
- Các con có hay ghé thăm anh không?
- Thỉnh thoảng tụi nó cũng ghé, - ông đáp, giọng trầm. - Nhưng đứa nào cũng có phận riêng cả mà.
- Anh có bao giờ nghĩ rằng em sẽ trở về không?
- Chắc chắn rồi! Như anh đã nói lúc trước nhưng em có bao giờ nghe đâu. Tới khi sáng mắt thì em mới quay về.
- Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Bây giờ thì em thắm rồi.
- Em thắm như thế nào và học được kinh nghiệm gì?

- Cuộc đời không phải lúc nào cũng êm đềm, suôn sẻ như mình tưởng.

Lúc trước bà hăm hở về bên làm ăn và hưng hăng với bác trai bao nhiêu thì bây giờ bà rệu rã và bệ rạc bấy nhiêu. Chưa bao giờ bà trông tiêu tụy như lúc này. Bà kể trong ầm ỨC nghẹn ngào:

- Chủ đầu tư bị bắt về tội vi phạm hợp đồng gì đó. Tất cả số tiền ứng trước mua mấy căn chung cư cho ngoại kiều mướn tan theo mây khói. Còn anh chàng dạy khiêu vũ kiêm người tình phi công trẻ đã bán nhà cao chạy xa bay.

Bà lên công an trình báo thì họ nói không hề có ai tên Vũ Thông Minh làm việc tại ủy ban thành phố cả.

Cho dầu cứng cỡ nào ông cũng không khỏi mềm lòng. Thời gian như lắng đọng. Ông im lặng nhìn bà với ánh mắt thương hại xót xa. Chẳng phải là thầy bói nhưng ông đã đoán trước diễn biến sẽ xảy ra như vậy. Ông đã nói coi chừng bị gạt thì bà tự tin khẳng định: “*Tôi không lừa người ta thì thôi chớ ai lừa được tôi!*” Năm đó đã sáu mươi lăm tuổi, bà nói rằng bà chán sống với ông mà muốn về bên sống vui hơn. Giờ thì thất vọng ê chề, bà lại quay trở qua đây.

Bà ngồi đó, da sạm đi, trán thêm nhiều nếp nhăn, và đôi mắt xuất hiện rõ những vết chun chim. Đầu nhuộm đen nhưng nhiều chun tóc bạc. Ông nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhăn nheo của bà, bà vẫn để yên.

- Anh thấy em không còn khỏe như trước nữa.

Mắt rưng rưng, bà nhớ lại những ngày tháng vàng son:

- Anh còn nhớ lần anh đưa em đi du lịch vòng quanh nước Mỹ không? - Bà bắt đầu kể lể. - Từ đây xuống Texas rồi qua Florida, sau đó lên Georgia, men theo bờ biển Đại Tây Dương đến Connecticut, New York, rồi đi qua thác Niagara bên Canada. Mình ngủ lại đó một đêm trước khi về Michigan. Ở đây anh gây mê em. Trời! Hết biết trời đất gì luôn!

Ông bật cười sáng khoái:

- Em còn nói em sẽ yêu anh suốt đời mà!

Bà trùi mền nhìn ông, tiếp:

- Rồi lên Miền Bắc tới thành phố gì ở tận đỉnh phía bắc của tiểu bang, sau đó vòng qua Wisconsin, xuống Chicago và Indiana, rồi mới trở về nhà. Đi chơi cả nửa tháng, chỉ riêng hai đứa mình thôi.
- Ngày đi đêm nghỉ, chỗ nào có danh lam thắng cảnh là ghé thăm. Anh nghĩ chắc đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hai đứa mình ở nước Mỹ này - ông tiếp lời, giọng đầy cảm xúc.

Trong giây phút xúc động, bà nắm lấy tay ông, giọng khê run run:

- Hay mình quay lại với nhau đi anh.

Những ngày hạnh phúc tràn đầy ấy giờ chỉ còn là ký ức. Nhưng ông cũng nhớ khi có tiền, hai người bắt đầu cãi vã không ngừng. Bất cứ chuyện gì bà cũng lôi ra chỉ trích ông là “một người đàn ông vô dụng.” Đúng vậy, bởi vì ông đã chọn trở thành triết gia!

Một lát sau, ông khó khăn lắm mới thốt nên lời được:

- Anh xin lỗi em - giọng ông nghẹn lại. - Nhưng thời gian chúng mình sống bên nhau mấy chục năm như vậy cũng quá đủ rồi!

Sợ mình yếu lòng, ông vội đứng dậy, nói thêm:

- Để anh đưa em về.

Tối đó, ông nhắn tin cho mấy đứa con:

- Hãy lo chăm sóc cho má bây - lúc này bà có vẻ yếu lắm rồi. Nói cho cùng, má bây cũng chẳng có lỗi gì, chỉ hết duyên với tía thôi.

Ngô Sỹ Hân